

Sygnatura akt XVIII C 4686/17

(...), dnia 6 lutego 2018 r.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w Wydziale XVIII Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Artur Piotr Wewióra

protokolant: Marcin Owczarek

rozpoznawszy w dniu: 6 lutego 2018 roku

w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. C.

- o zapłatę

(1) zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 1.024,45 zł (jeden tysiąc dwadzieścia cztery złote czterdzieści pięć groszy), z odsetkami:

(a) w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego jednak nie więcej niż odsetki maksymalne od 900 zł (dziewięciuset złotych) od 10 maja 2017 roku do dnia zapłaty,

(b) ustawowymi za opóźnienie od 124,45 zł (stu dwudziestu czterech złotych czterdziestu pięciu groszy) od 10 maja 2017 roku do dnia zapłaty;

(2) oddała powództwo w pozostałej części;

(3) wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności, z wyłączeniem punktu 2;

(4) zasądza od pozwanego M. C. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 599 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

XVIII C 4686/17

UZASADNIENIE

I. *Stanowiska stron.*

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., reprezentowany przez radcę prawnego, domagał się zasądzenia od pozwanego M. C. 1.592,20 zł z odsetkami szczegółowo opisanymi w pozwie, tytułem pożyczki udzielonej pozwanemu na podstawie umowy z 28 maja 2015 roku.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie; wydano wyrok zaoczny.

II. *Ustalenia faktyczne i ocena dowodów.*

M. C. za pośrednictwem serwisu internetowego zawarł 28 maja 2015 roku z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę pożyczki 900 zł do 23 lipca 2015 roku. Nie wywiązał się z obowiązku zwrotu. Do zapłaty pozostało również 124,45 zł odsetek karnych za okres od 24 lipca 2015 roku do 9 maja 2017 roku. Dający pożyczkę doliczył nadto 567,75 zł prowizji i czynności upominawczo-windykacyjnych.

Stan faktyczny ustalono na podstawie twierdzeń powoda (art. 339 § 2 k.p.c.), z tym że istotne wątpliwości wzbudziło twierdzenie, jakoby powodowi należało się 568,25 zł opłat i prowizji, zaś niespłacone z tego pozostało 567,75 zł. Spłata 50 gr wydaje się co najmniej wątpliwa, zaś powód w żaden sposób nie wyjaśnił, z czego wynika owo pomniejszenie. Nie sposób przyjąć, że doszło do zaliczenia sumy przelewu weryfikacyjnego, gdyż kwota tamtejszego przelewu to 1 zł. Stąd też wyłącznie możliwym ustaleniem było to, że powód taką sumę – 567,75 zł – doliczył, a nie że owo doliczenie rzeczywiście było zasadne.

III. **Ocena roszczenia.**

Przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości (art. 720 § 1 k.c.). Odpłatność pożyczki mieści się w granicach swobody umów (art. 353¹ k.c.).

Nie budzi wątpliwości oprocentowanie za opóźnienie w zwrocie pożyczki według odsetek maksymalnych, a od 1 stycznia 2016 roku – maksymalnych za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 – 2² k.c.).

Nie można uwzględnić 567,75 zł doliczonych przez powoda, z dwóch przyczyn. Po pierwsze, jak wyżej wskazano, naliczenie tych należności budzi wątpliwości w zakresie, w jakim powód dochodzi sumy mniejszej aniżeli – jak sam twierdzi – należna, przy czym owego altruizmu w żaden sposób nie tłumaczy. Po wtóre, naliczenie należności ubocznych w łącznej wysokości przenoszącej połowę wartości kapitału udzielonej pożyczki, jawi się jako abuzywne. Zarówno wiadomości przesyłane pocztą elektroniczną, jak i wiadomości tekstowe przesyłane w sieci telefonii komórkowej, zarówno w swej częstotliwości jak i treści, jawią się jako ukierunkowane na nękanie dłużnika, a nie proste powiadomienie go o powstałym zadłużeniu. Ilość wiadomości przesyłanych różnymi kanałami komunikacji wskazuje na to, że były one w istocie traktowane instrumentalnie, w rzeczywistości mając na celu zwiększenie dochodu dającego pożyczkę w związku z opóźnieniem w zapłacie. Nie są to postanowienia indywidualnie uzgodnione, nie stanowią również głównych świadczeń stron – tym dla pozwanego jest oprocentowanie pożyczki. Postanowienia te rażąco naruszają interes pozwanego jako konsumenta, gdyż kształtują zakres jego zobowiązań z tytułu należności ubocznych w sposób całkowicie niewspółmierny do świadczenia pozwanego. Z tych względów uznano, że postanowienia te nie wiążą pozwanego i nie mogą wobec tego stać się podstawą zasądzenia odeń tej części roszczenia (art. 385¹ § 1 k.c.).

W tych okolicznościach zasądzono od pozwanego na rzecz powoda 900 zł kapitału z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, jednak nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od 10 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz 124,45 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za taki sam okres. A. – naliczanie odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek – jest dopuszczalny od wytoczenia powództwa o zaległe odsetki (art. 482 § 1 k.c.).

IV. **Koszty.**

Pozwany przegrał sprawę w części, co skutkuje koniecznością stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 zd. I k.p.c.).

Na koszty procesu powoda złożyło się: 30 zł opłaty od pozwu, 900 zł wynagrodzenia pełnomocnika według stawek minimalnych, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 30 gr opłaty manipulacyjnej w elektronicznym postępowaniu upominawczym; łącznie 947,30 zł (art. 98 § 3 w związku z art. 99 k.p.c.).

W tej sytuacji nałożono na pozwanego obowiązek uiszczenia 599 zł tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.